

Florence L. Barclay: Rosenfransen.

Autoriseret Oversættelse af
R. B. Madsen.

(Fortsat.)

„Hvad De skulde mærke, at den gode Doktor har fattet Mistanke, tag ham saa til Side, vis ham det Brev, De har med, og fortæl ham hele Sandheden. Men jeg antager ikke, det vil blive nødvendigt. Angaaende Patienten maa De huske paa, at Hørelsen hos blinde Folk bliver usædvanlig skærpet. Gaa stille. Giv ham aldrig Beskyldning til at blive klar over, hvor høj De er. Guff saaledes paa, at De efter min Beskrivelse umulig vil være i Stand til at naa en Bog oppe paa øverste Hyld af hans høje Skol uden at bruge en Trappe eller Stol. Og naar han begynder at staa op, sgu saa at undgaa, at han kommer til at mærke, at De er højere end han selv. Det vil sikkert ikke falde Dem vanskeligt. En af de Ting, han har sat sig i Hovedet, siden han blev blind, er dette, at han aldrig vil røre ved nogen Kvinde. Hans Hjerner skal løbende ham alle Vegne. Det vilde ogsaa være umuligt, Jane, at nogen, som engang har truffet Deres Haand, ikke skulde kende den igen. Jeg raader Dem derfor til, at De fra Begyndelsen af ikke rækker ham Haanden. Dog — den aller største Vanskelighed er tilbage. Jeg tænker paa Deres Stemme. Er De vis paa, at han ikke vil kende den?“

„I dette Tilfælde vil jeg tage Lyren ved Hornene, og De maa hjælpe mig. Tal til mig, saaledes som De vilde gøre, hvis jeg virkelig var Søster Rosemary Gray og havde en Stemme som min.“

Doktoren smilte og begyndte:

„Min kære Søster Rosemary, De maa ikke blive overrasket, hvis der Patient skulde opdage en mærkelig Lighed mellem Deres Stemme og en anden Dames, som han og jeg staa nær. For mig er denne Lighed i hvert Fald paafaldende.“

„Virkelig,“ sagde Jane, „og maa det være mig til-ladt at spørge, hvem den Dame er, hvis Stemme saa paafaldende ligner min?“

„Det er Fruen Jane Champion,“ sagde Doktoren med det venlige Smil, hvorefter han altid talte til sine Sygeplejersker. „Kender De hende?“

„Ja lidt,“ svarede Jane, „men jeg haaber med Ti-den at komme til at kende hende bedre.“

Saa lo de begge.

„Tak, Deryck,“ sagde Jane. „Nu ved jeg, hvad jeg skal gøre til min Patient. Men, kære Ven, hvor er det skrællende saaledes at skulle narre Garth — Garth med disse skarpe, klinge Dine, der aldrig var til at nar-re. Mon jeg vil have Mod til at gennemsøge det?“

„Hvis baade hans og Deres Lykke ligger Dem paa Hjerte, saa vil De det, kære Jane. Men nu maa jeg bestille et Automobil til Dem, ellers kommer De for sent til Middag, noget, som Hertuginde aldrig vilde kunne tilgive en Person, der som tilbage fra en Rejse omkring Jorden. Og hvis De vil følge mit Raad, saa skal De fortælle Deres venlige, fornuftige, gamle Tan-ter det hele — selvfølgelig alle Entfærdigheder i Maan-nesfinet behøver De jo ikke at meddele — og spørg hen-de saa, hvad hun mener om Sagen. Hendes kloge Raad kan være af stor Værdi for os, og senere kan De maaske blive glad ved hendes Hjælp.“

De rejste sig og saa et Øjeblik paa hinanden, saa sagde Jane beæget:

„Kære Deryck, De har altid været saa god og tro-fast overfor mig. Hvad der end sker, saa vil jeg altid være Dem taknemmelig.“

„Et blot stille med det,“ sagde Doktoren. „Naar det drejer sig om at afbetale en gammel Gæld, saa er der ingen Brug for Taknemmelighed. — I Morgen har jeg ikke et eneste Øjeblik fri, og i Overmorgen er jeg og saa omtrent optaget. Men vi kan spise til Aften sammen paa Euston Vanegaard, og saa skal jeg spørge for, at De kommer godt af Sted. Toget gaar kl. otte. De er i Aberdeen ved syv Tiden næste Morgen og naar Glenesh ved Frotostid. Skreturen i den friske Morgen-luft med den dejlige Udsigt over Højene og Smaasøer-ne vil gøre Dem godt. — Tak, Stoddart, Fruen Cham-pion er parat, nu kommer vi. Hallo, Flower! Se engang derop, Jane — der staa Flower, og Decky og Blossom hænger ud over Gelænderet og kaster Dyrger af Stys ned til Dem. Ja, Gløden, De omtalte, vil nok frembringe en sand „Herrens Havn“. Gud være med Dem, kære Jane. Na, læn Dem nu godt tilbage og træl Eløret ned. Na, det er sandt, De bærer ikke Elør. Uhyre klog! Hvis alle kvinder fulgte Deres Eksempel, saa vilde Øjenlægerne blive forarmede. Na, men læn Dem godt tilbage, for De maa ikke ses. Guff paa, man tror, De er i Kairo. Og guff saa ogsaa — saa lidt Bagage som muligt, det bruger Sygeplejerskerne. Og saa et stort R. G. paa Kofferten.“

„Tak, kære en,“ sagde Jane. „De tænker da ogsaa paa alting.“

„Jeg tænker paa Dem,“ sagde Doktoren. „De senere Dage, der kom, var det ofte Jane en Trøst at mindes disse Ord af hendes Ven.“

XVII.

Søster Rosemary Gray.

Søster Rosemary Gray var ankommet til Glenesh. Da hun stod med sin Koffert paa den lille Landsta-tion, havde hun en Følelse, som om hun var falden ned fra Stjerne, og havde efterladt sin egen Verden og sin egen Personlighed paa en eller anden fjern Planet.

Foran Stationen ventede et Automobil, og hun frag-tede et Øjeblik for, at Chaufføren skulde kende hende. Men han sad som fastnaglet til Sædet uden at skænke hvoerken hende eller hendes Bagage nogen Opmærksom-hed. Den ene var jo kun en Sygeplejerske og den anden bare en Koffert. Og for ham kunde disse to Ting om-trent være det samme. Det var blot to Genstande, han

havde faaet Beskyldning til at bringe til Glenesh. Han sad blot og saa lige ud ubevægelig som en Stink, medens en langsom og værdig Drager hjalp Jane og hendes Bagage ind i Automobillet. Hun gav Drageren en Drif-keffilling, der nogenlunde kunde svare til Koffertens Størrelse, og i samme Nu bevægede Chaufføren Gaan-den, stille og præcis som en Maskine, og de fo'r af Sted ud i det aabne Land ind mod Højlandet.

Bejen førte over en Hede og forbi graa Fjælde og deropaa langt ind i et høgende Højland, aabent og ensomt. Her havde Jane endnu mere Følelsen af, at hun var falden ned i en anden Verden. Men den lille Ting, at Tjeneren ikke hilste paa hende med samme Er-bødighed, som hun var vant til fra de underordnede, havde givet hende en underlig Følelse af Sikkerhed i sin nye Rolle.

Hun havde ofte hørt Garths gamle Slot der oppe i Norden omtalt — en Arv fra hans Moders Familie, men hun havde dog aldrig troet, at det laa saa malerisk smukt eller var saa imponerende. Da de første hen imel-lem Højene, og de graa Taarne med de pragtfulde Gran-skove i Baggrunden kom til Synne, var det, som om hun kunde høre Garths ungdommelige Stemme hin Dag under Edertræet paa Doerdene: „De skulde se en Ud-sigt oppe fra Terrassen — lige ned i Bjergkløften og langt ud over de mørke Høje.“ Hun huskede ogsaa, hvor-ledes han smilende havde talt om at indbyde Hertugin-den og andre Venner. Hun havde tænkt saa tit paa dette Besøg, og hvor ganske anderledes var det nu ikke gaaet. Nu laa han, Ejeren af al Skønhed, derinde, blind og hjælpeløs, og hun førte ind gennem Slottets dejlige Portal, ukendt af ham, ukendt af alle de andre, som en ganske almindelig Sygeplejerske. — Hvorledes vilde det mon gaa? .

Garth Dalmaines Tjener Simpson modtog hende i Døren, og atter var en ny Fare overhalet. Han var først for tre Aar siden kommet i Garths Tjeneste og havde ganske sikkert aldrig set hende. Jane saa sig om-kring i den gamle Entree paa den hjemlige Maade, man plejer, naar man først Gang træder ind i en af sine Venners Hjem. Hun betragtede den underlige store Kamin og Gevirene paa Væggene. Men i det samme bemærkede hun, at Simpson stod oppe paa den brede Trappe og ventede paa hende, og hun fulgte med. Doen for Trappen blev hun modtaget af gamle Margary. Hun behøvede ikke at have bemærket det forte Sillefor-klæde, den hvide Brystduk og de lille Hueskaand for at blive klar over, at det var Garths gamle skotske Hus-behærerinde og moderlige Veninde, der stod der. Et Blik paa det venlige, rynkede Ansigt, der bar Spor baade af Sundhedens Farve og fremrykket Alderdom, var nok.

Hun bød Jane velkommen og førte hende ind paa hendes Værelse. Den gamle Kvinde viste hende en saa kærlig Omhu, at det var aabenbart, at hun gjorde alt, for at den nye Sygeplejerske skulde føle sig hjemme. Men over hendes milde Ansigt laa den samme Sorgens Sky, som hvilede over hele Huset. Hun kaldte hende „Søster Gray“, og denne Titel gentog hun i Slutningen af hver Sætning og end en saa bred skotsk Accent, sunderende paa et, at det irredede Jane. Hun havde den underlig-ste Lyst til at sige: „Min kære, gamle Margery, hvor er jeg glad ved at skulle være sammen med Dem.“ Men lykkeligtvis kom hun øjeblikkelig i Tanker om, at en saa-dan Bemærkning, som kunde være passende, hvis Fruen Jane Champion havde udtalt den, vilde klinge som en anmælsende Fortrolighed fra Søster Rosemary Garys Læber. Besseden fulgte hun med ind i det pragtfulde Værelse, der var indrettet til hende, idet hun udtalte sin Glæde over, hvor hyggeligt det saa ud. Da hun havde besvaret nogle Spørgsmaal angaaende Rejsen, sagde hun, at hun vilde være glad ved at saa noget at spise samt bad om at maatte saa et varmt Bad, hvis det lod sig gøre.

Bege Dele havde Jane faaet, og hun stod henne ved Vinduet i sit Værelse og saa ud over den dejlige Egn, idet hun ventede paa, at Raagen skulde komme og tage hende med ind i Garths Værelse.

Hun bar Søsterdragt, samt hvidt Forklæde med store Pommer. Og hun havde taget den lille, klædelige Skappe paa, som brugtes paa den Antik, hvor hun i sin Tid havde lært Sygepleje. Det var ikke hendes Mening at bære denne Skappe senere, men ved dette første Møde med Dr. Mackenzie vilde hun gerne be-styrke det Indtryk hos ham, at hun var en virkelig Sygeplejerske. Det var hende lidt pinligt at lægge Mærke til, at hun i denne enkle Dragt syntes endnu højere end ellers, skønt hun ingen Hæle havde paa sine Fø, for at kunne gaa mere lydløst. Hendes eneste Haab var, at Deryck havde bedømt Dr. Mackenzie rigtigt.

Hun saa en Bogen komme hen ad Bejen langt borte. Der sad en Herre i den — sandsynligvis Raagen. Den afgørende Stund var kommet.

Jane sadt paa Kæde ved Vinduet og lagde Gud om Kraft, Wisdom og Mod. Alt syntes at ligge som en Laage omkring hende. Selv Garths dyrebare Ansigt var ligesom viklet ud, skønt hun anstrengte sin Huskom-menselise for at iagttage hans Træk. Det eneste, der var ganske klart for hende, var dette, at hun om saa Minutter vilde blive ført ind i det Værelse, hvor han laa. Hun vilde saa det Ansigt af se, som hun ikke havde set, siden hun og Dal skiltes i den lille Kirke, det Ansigt, over hvilket der den Gang havde bredt sig et Elør af bitter Skuffelse.

Dit evige Lys omstråle
Mørket, som gør mig blind.

Hun vilde se dette kære Ansigt, hvorefter han a, hendes blinde Ven, ikke kunde se hendes til Gengæld, ja ikke engang vilde saa at vide, at det var hende.

Boguen bøjede ind i Parken, saa den ikke længer kunde ses.

Jane rejste sig og blev staaende i spændt Forvent-ning. Bludselig mindedes hun to Sætninger fra sin Samtale med Deryck. Hun havde sagt: „Mon jeg vil have Mod til at gennemsøge det?“ Og Deryck havde

svaret i en saa alvorlig Tone: „Hvis baade hans og Deres Lykke ligger Dem paa Hjerte, saa vil De det, kære Jane.“

Det bankede, paa Døren, og Jane gik hen og lukkede den op. Uden for stod Simpson.

„Dr. Mackenzie er i Biblioteket, Søster,“ sagde han, „og han anmoder Dem om at komme der ned.“

„De vil nok være saa venlig at føre mig der ned, Hr. Simpson,“ sagde Søster Rosemary Gray.

XVIII.

Napoleon.

Doktor Robert Mackenzie, eller som han mellem Venner blev kaldt: „Dr. Rob“ eller „Gamle Robbie“, stod paa Bjørnefjndstøppe foran Kaminen med Røg-gen til Siden, da Jane traadte ind. Hun stod overfor en lille, tætbogget Stikkelse med Høldbning som en Napoleon — smaa, spinkle Ben plantet vidt fra hin-anden, Armene over Kors paa Brystet, og Skuldrene i Vejret — hvad der uvilkaarlig lod en vente: et løstet Hoved, en rød hvidt Elfenben, en romersk Næse, kraftfulde Kæber og tynde Læber, presset sammen i selvsøvidt Kraft. — I Stedet for saa man et rødt, freagnet Ansigt, en opadsvæjet Næse, en bred Dobbeltbøge og graat, hængende Overkæb.

Det eneste imponerende i hans mærkelige Ydre var de skarpe, blaa Øjne, der næsten forhaardt inde under de buskede, røde Bryn, hvorfra de glimtede en i Møde som et Par flammende Lykter, saa snart han saa for-sende paa en.

Jane havde ikke været sammen med ham i to Mi-nutter, før hun havde opdaget, at naar hans Mund ar-bejdede, var han fuldstændig som borte fra Legemet, saa dette automatisk kunde foretage sig de selvsønde Ting, uden at han havde nogen Anelse derom. Det gik som et Ordsprog blandt hans Venner: „Robbie kan bygge en halv Snes Pennefæfater i ti, medens Dr. Mackenzie udtænker en eller anden fortrolig Recept.“

Da Jane traadte ind, stod han og stirrede ufravent i et Brev, som hun instinktmæssigt anede var fra Deryck. Da han endelig saa op, bemærkede hun, at han fo'r sammen som af Overraskelse. Han aabnede Munden som for at sige noget, og Jane kom til at tænke paa de tamme Guldskiff paa Doerdene, som kom op til Døerslæben, naar Hertuginde kastede Brødkrummer i Vandet. Han gav sig atter til at stirre i Brevet, og Jane søgte sig uvil-kaarlig som den Krumme eller maaske rettere den Kam-mel, som han ikke kunde sluge.

Medens hun stod og ventede i ærbødig Tavshed, fo'r Derycks Ord beroligende igennem hendes Sind: „Hans Mund arbejder langsomt om end sikkert. Naar han en Stund har betragtet Dem, vil han blot være kommen til den Overbevisning, at jeg ikke har synnerlig megen Forstand paa at bedømme kvinder.“

Endelig løstede den lille Stikkelse paa Kamintep-pet Øjnene igen og saa op paa Jane — af, hvor højt han maatte se i Vejret.

„Søst—er—?“ sagde han spørgende, og Jane syn-tes, hans forstenede Blik lignede et lille Stykke Berliner-blaa i en Høst.

„Rosemary Gray,“ svarede Jane i en ærbødig Tone, idet hun var tilmode, som naar de indstuderede et Stykke paa Doerdene.

„Ja vel,“ sagde Dr. Mackenzie, „jeg tænkte det.“

I samme Øjeblik begyndte han at gire skarpt paa et Tæppe i den anden Ende af Værelset, og saa to værs over Gulvet og tog et Straa, der var brækket af en Tæppefot, og tilkøbte til Kaminen og gav sig til at undersøge det med uhyre Grundighed, hvorefter han stak det ind imellem Tænderne og begyndte at bygge paa det. Jane stod og grundede over, hvad der var mest korrekt at gøre under et Interview af den Art, idet Doktoren hvoerken selv satte sig eller opfordrede hende til at gøre det. Hun ønskede, hun havde spurgt Deryck om det. Og dog — han havde vel afsløjt Spørgsmaalet som overflødig. Det første, han nemlig altid selv sagde til en Sygeplejerske, naar hun traadte ind, var dette: „Kære Søster saa aller saa, maa jeg bede Dem tage Plads. Menneffer, der skal staa saa meget som De, maa virkelig øve sig i den Kunst at kunne sidde, saa ofte der gives Lejlighed.“ Men den lille, finstaaende Stikkelse der paa Kamintæppet var ikke Deryck.

Jane blev altsaa staaende og ventede, alt imedens hun betragtede Straaet, der vippe op og ned og blev kortere og kortere. Da det endelig var forsvundet, be-gyndte Dr. Robert Mackenzie at tale igen.

„De er altsaa kommet, Søster Gray,“ sagde han. „Hvor var det sandt — en Skottes Hjerne arbejdede langsomt, tantie Jane, men hun søgte sig taknemlig, fordi hun mærkede paa den Tone, hvori Doktoren talte, at han tog imod hende uden Indvending. Og hun søgte en ufølgelig Vættelse ved at være fri for at skulle betro denne underlige Mand Hemmeligheden, der hvilede over hendes Person og Gerning her.“

„Ja, Hr. Doktor, jeg er kommet,“ sagde hun. „Igen lang Tavshed, hvorunder en Rest af Straaet atter kom til Synne og forsvandt igen. Saa sagde Dr. Mackenzie:“

„Jeg er glad ved, at De er kommet, Søster Gray.“ „Jeg er glad ved at være kommet, Hr. Doktor,“ sagde Jane, idet hun næsten ventede at høre Hertugin-dens „Ja, ha“ fra Skulisjerne. Den lille Komedie for-løb programmessig.

De næste fem Minutter var Dr. Mackenzie beskæf-tiget med noget langt borte. Saa ventede han sig plud-selig om imod hende, og hun mærkede Glimtet fra to flammende Lykter glide hen over sit Ansigt som Vind fra et Par Vægfæstere, og Doktoren begyndte igen at tale. Denne Gang hurtigt og med en stærk Snurren paa rørene.

„Hvis jeg forstaaar det ret, Fruen Gray, saa er De sendt hertil mere for at være Patient i et Hjælp hvoer-ligt end for at pleje hans Legeme. — Nej, De behøver ikke at give mig nogen nærmere Forklaring. Dr. Brand har forklaret alt. Det er hans Recept til Patienten, og

jeg tilliger hans Recept, ja maa jeg have Lov at til-søje — jeg beundrer dens Ingrebierfer.“

Jane gjorde en høflig Nysning.

Doktoren gik hen til Bordet og gav sig til at un-derøge en gammel Blækflask. Ved Siden af laa en Draabe styrket Stearin. Den stræbte han omhyggelig af med Tommelfingeren og tog den med tilbage til Ka-minen. Forsigtigt lagde han den ind paa Skulene og be-tragtede den underøgende, medens den smeltede og for-svandt. Saa ventede han sig om mod Jane og mødte hendes harnfulde Blik. Men han sagde blot roligt:

„Jeg tænker for Resten ikke, der er meget at til-søje angaaende Behandlingen, Fruen Gray. De har sikkert modtaget nøjagtige Instruktioner fra Hr. Dr. Brand. Hovedsagen for Tiden er at faa Patientens til at interessere sig for den ydre Verden igen. Menneffer, der pludselig bliver totalt blinde, falder jo som oftest i den Fristelse at lukke sig inde i deres egen, mørke Verden og ubelukkende leve i Fortiden, i Erindringen, i Indbildningen, den eneste Verden, hvori de saa at sige kan se.“

Jane havde begyndt at lytte — spændt og in-teresseret. Hun kunde maaske dog, naar alt kom til alt, lære noget af denne mærkelige lille Stotte, tænkte hun. — Om hun dog blot kunde holde hans Opmærksomhed fra Straa og Blækflasker. Derfor sagde hun:

„Hr. Doktor! Fortæl mig noget mere.“

„Ja, det er Vanskeligheden for Øjeblikket,“ fort-satte Dr. Mackenzie. „Det synes ganske umuligt at saa ham til at interessere sig for den ydre Verden. Han vil ikke modtage Besøg af nogen, og han brøder sig ikke om at høre, hvad der staa i Brevene, der ligger til ham. Der gaar Timer hen, uden at han siger et Ord. Skulde han ønske at tale med mig alene, naar vi begge er hos ham, saa forladt ikke Værelset. Gaa blot hen i en Stog af Værelset og bliv der. Jeg vil netop gerne, De skal høre, at han godt kan tage sig sammen, naar han vil. Som sagt, Deres Hovedopgave, Søster Gray, vil være lidt efter lidt at hjælpe ham til at leve igen — en Blinds Liv, det er sandt, men derfor ikke nødvendig-vis et virkeligt og indholdsfuldt Liv. Nu da Saarene snart er lagte, kan han godt staa op og spadere om-kring i Værelset for at øve sig i at finde Vej ved Hjælp af Hørelsen og Følelsen. Han er jo en Kunstner, og skønt han aldrig kan komme til at male mere, saa er der dog mange andre Vækstøjelser, som vil kunne give Livet Indhold for en saadan Natur.“

Han havde øjenhønlige faaet Hje paa en eller anden Plet et Sted i Værelset, og Jane var vis paa, at han vilde gaa derhen, da han pludselig vendte sig om imod hende, hurtigt som et Lyn, og sagde:

„Kan han spille?“

Jane var dog paa sin Post ogsaa overfor saadanne Overraskelser og svarede roligt:

„Dr. Brand har ikke udtalt sig om, hvorvidt Hr. Dalmain er musikalsk eller ej.“

„Saa maa De se at saa opdaget det,“ sagde Dok-toren, idet han igen antog sin Napoleon-Høldbning. Og — hvad jeg vilde sige, Søster — spiller De selv?“

„Ja, en Smule,“ svarede Jane.

„Og synger ogsaa en Smule — ikke?“

Jane nikkede.

„Ja vel,“ sagde Doktoren, „jeg vil dog paa det bestemteste raade Dem til hvoerken at spille en Smule eller syng en Smule for Hr. Dalmain. Vi, som kan se, kan nok holde ud at høre Folk spille „en Smule“, fordi vi kan se os om og tænke paa andre Ting. Men for et blint Menneffe, og tilmed for en sølfom Kunstner, kunde et saadant Eksperiment blive farligt. Det kunde gøre ham helt forrykt. Og det maa vi ikke risikere. Det gør mig ondt, om jeg har forekommet Dem uøflig, men Genlynet til en Patients Vel maa gaa forud for alle andre Genlynt.“

Jane smilte. Hun begyndte at kunne lide Dr. Rob. „Jeg skal love Dem, Hr. Doktor,“ sagde hun, „at jeg hvoerken skal syng eller spille for Hr. Dalmain.“

„Godt,“ sagde Dr. Mackenzie. „Men derimod er der noget, som jeg vil raade Dem til. — Se at løfte ham hen til Klaveret. Anbring ham paa en solid Stol, saa han kan føle sig sikker, og ikke paa en af disse val-lende Drejestole. Gør et lille Indstribt under det midter-ste C, saa han let kan finde det. Og lad ham male i Toner, hvad der bor i hans Sjæl. Det vil beskæftige ham i Timevis og i høj Grad opgive ham, skal De se. Hvis han da er musikalsk og kan spille noget. Og det gaar jeg ud fra — da der ikke er nogen af disse mo-derne Mechanik-Indretninger paa hans Instrument. I høert Fald bør han forskaanes for disse Metoder eller Systemer, man har opfundet for Blinde. Blot et lille Indstribt paa Traverset under det midterste C, saa han hurtigt kan finde det, saa finder han let de andre Tæp-genter. — Ha, ha! Ikke saa tosset fundet paa af en Skotte — hvad, Søster Gray?“

Jane kunde ikke le, skønt hun atter havde en Fø-lelse, som stod Hertuginde i Kuldis og Io og flap-pede. Det var ingen Komedie for hende — at forestille sig Garth, hendes blinde Garth siddende ved Instru-mentet og søle sig for med Fingrene for at finde det lille Indstribt i Tangenten. — Hun syntes næsten, hun havde den lille, hjerteløse Mand, der kunde tale saa let og spøgefuldt om en Sag som Garths Blødhed.

„Na, men, Søster Gray,“ begyndte Dr. Macken-zie iventet, „det første, der ligger for, er at føre Dem ind til Patienten.“

Det var, som alt Blodet paa en Gang veg bort fra James Ansigt og strømmede af Hjertet, saa hun næsten kunde høre det flaa. Hun blev dog staaende rank, som om intet var paa Færde, og ventede tavs.

Dr. Mackenzie ringede, og Simpson traadte ind. „Bring en Kaffel Sherry, et Par Glas, og lidt Biscuits,“ sagde Dr. Rob.

Simpson forsvandt.

„Gode Menneffer,“ tænkte Jane. „Min Kl. Elsee om Forniddagen.“

Dr. Rob stod og ventede, idet han toggede ivrigt paa sit røde Overkæb og stirrede forsende ud ad Vin-duet.

(Fortætted.)